

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Bucroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Dumineca.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Frământările potrivnicilor...

Corabia Bisericei lui Christos străbate în zilele de acum năpraznice valuri. Prin marea vieții sbiciuită cu furie de pornirea furtunii potrivnice. Intejită de suflarea vânturilor rele. Și înfruntă și răzbește pânza apei cutremurate dela un țarm și până la altul și — saltă în ciuda tot mai inverșunată a uneltirilor dușmănoase isvorite din puterea întunerecului. . . Și înaintează. . . disprețuind svârcolirile și frământările tot mai încordate și mai aprinse ale potrivnicilor săi, cari încearcă să o răstoarne și să o scufunde în adânc. Sunt unele clipe, când se pare, că se înclină, ca să se prăbușiască, pentruca încurând să se ridice peste valurile infuriate și amenințatoare mai izbânditoare și mai măreață decât oricând.

De aproape două mii de ani, această corabie spintecă în veci nebiruită și mereu și întotdeauna cuceritoare valurile aceleiași mării, atât de des bântuită de primejdioasele furtuni. La cârma ei veghiază neclintit și neconținut acelaș cârmaci, urmașul sfântului Petru, Capul văzut al Bisericei lui Christos pe pământ: Pontificele Romei. Cu mână tare și fără greș îndreaptă el această corabie sguduită neîncetat de loviturile valurilor neastâmpărate și neîmpăcate. Și nici o putere nu a fost în stare să o abată din mersul ei tot înainte, cât de puțin măcar, nu încă să mai poată isbuti să o slăbiască ori să o scufunde chiar. . .

Și câtă urgie a încunjurat-o în curgera veacurilor. . . Și totuș, — din mijlocul spumoaselor valuri a răsărit mereu. . . aceeași. . . neclătinată. . .

În Rusia ori în China, în Mexico ori Spania, la ghețurile vecinice ale polilor ori printre muncătorii de oameni, — Biserica

catolică răzbește biruitoare și atât de strălucit vitrejia vremii. Decurând, chiar în inima creștinătății: în Roma, — o mână mișească așezase o bombă nimicitoare, în Biserica neîntrecută a sfântului Petru. Și minunata casă a Domnului a fost ferită ca prin minune. S'a descoperit și s'a scos la vreme din sfântul lăcaș groaznica mașinărie. Ochiul lui Dumnezeu a păzit-o neatinsă această podobă încântătoare a omenirii.

Biserica lui Petru se înalță neclintită, măreață și pompoasă, pe stânca nebiruită de porțile iadului, față de orice încercare a potrivnicilor. Cea mai vie mărturie despre vecinicia Legii lui Christos. Căci: „adevărul Domnului rămâne în veac”. . . Și: „Casei tale se cuvine sfințenie Doamne, întru lungime de zile”. . .

Deoarece scris este: „Ca zgura vei lăpăda (Doamne) pe toți călcătorii de lege ai pământului, pentru aceasta am iubit poruncile tale”. . . (Ps. CXVIII)

De aceea ne liniștim și ne întărim și în zilele cele de acum, căci: „Dumnezeu este scăparea noastră și puterea și ajutor întru năcazuri s'a aflat foarte. . . Pentru aceasta nu ne vom teme, de s'ar muta și pământul sau de s'ar mișca munții în mijlocul mării. . . Totuși râul și curgerile lui vor desfăta cetatea lui Dumnezeu, locul cel sfânt și locuințele celui preainalt. . . De ar suna și s'ar tulbura apele ei, de s'ar cutremura munții întru înălțarea ei. . . Dumnezeu va fi în mijlocul ei, nu se va clăti, ajuta-i-va ei Dumnezeu des de dimineață”. . . (Ps. XLV)

Nebunia rătăciților . . .

Mântuitorul lumii: Christos-Isus, părăsise de câteva zile cetatea lui David. Și cerceta satele din împrejurimi tuturor bine făcând, — luminând și răspândind dumnezeiasca sa învățătură în popor. De curând săvârșise o neînchipuită minune: a înviat pe fata marelui slujbaş Iair din Capernaum, care murise, chiar când se afla în apropierea aceluia loc. S'au inspăimântat atunci cei ce văzuseră dumnezeiasca putere și se minunau și mulți au crezut într'insul. Acum se reîntorcea în Ierusalim. Și cum trecea prin cetăți și sate o mare mulțime îl însoția vorbăreafă și gălăgioasă, povestind minunea din urmă. Doi orbi simțiră apropierea norodului din ce în ce mai sgomotos. Și înțeleseră din vorbe, că pricina acestei fierberi, era sosirea lui Isus . . . În acele clipe o mare și neașteptată schimbare se petrecu în sufletul celor doi nenorociți. Era tainica putere a credinței și a încrederii, care le cuprinse întreagă ființa. Și par'că se lumina . . . Un îndemn stăruitor și adânc îi îmbărbăta și întăria să plece . . . Să se înfățișeze înaintea lui Isus . . . Și ca să nu scape fericitul prilej al cercetării lor . . . îndrăzniră și se apropiară cu smerenie și cu sfială . . . Și într'un glas tânguindu-se, rugat-au pe Isus: „Miluește-ne pe noi, fiul lui David“ . . . Și le-a răspuns lor Isus: „Credeți voi, că eu pot să vă fac vouă aceasta?“ Și au răspuns ei: „Așa este“ . . . Și Isus cunoscând bogăția și încrederea sufletului lor, a zis lor, — după ce atinsese ochii lor cu mâna sa: — „După credința voastră, să fie vouă“ . . . Și în aceea clipă s'au deschis ochii orbilor și au văzut, laudând și preamărind pe Dumnezeu, care le-a dat „lumina“ . . . ochilor . . . Și au mers, vestind pretutindeni, ceea ce le-a făcut lor Isus . . .

Înainte ochilor sufletului nostru ni-se înfățișază limpede, la înțeles și atât de pătrunzător această minune, — una din nenumăratele minuni petrecute în cuprinsul și din puterea dumnezeiască a credinței noastre creștine. Ea ni-se vestește atât de convingător și acum cu acest prilej și de câte ori se va aminti Evanghelia lui Christos, la toată făptura, până la sfârșitul veacurilor ce vor să mai vină . . .

— Doi orbi, lipsiți de vederea ochilor trupești se apropie de Isus . . . Doi oameni din lumea „Legii vechi,“ cari abia apuca-

seră, — în nenorocirea lor — să audă despre cuvântul dumnezeiesc a lui Isus, câte ceva, din spusele altora . . . Și despre faptele și puterea Lui . . . Se luminează . . . de lumina credinței celei adevărate și cu ochii înțelegători ai sufletului lor caută și se îndreaptă cu încredere spre Isus . . . Și . . . „după credința lor“ . . . Isus-Dumnezeu, îi învrednicește și de vederea ochilor trupului . . .

Pentru credința lor adevărată, curată și atât de stăruitoare . . . Isus . . . prin minune . . . le dă lumina ochilor trupești, — după ce ei îl văzuseră cu ochii luminați ai sufletului . . . Din „lumina“ Lui vecinică, — ei au văzut lumina „lumii“ . . .

În zilele noastre, ale Legii celei nouă, — cu deosebire în acele ale anilor din urmă, — tot mai multe suflete îmbrăcate în Christos, încep a se desbrăca. Oameni, născuți, botezați și crescuți în Legea cea adevărată alui Christos, — încep dela o vreme, — spre cea mai mare mirare, scârbă și rușine a sufletelor dreptcredincioase, — să se depărteze de singura credință adevărată, alui Hristos, — pentrucă, în orbia lor să se arunce în mreșile aruncate ale satanei. Lipsiți de lumina ochilor sufletului, — cu toate că au fost învredniciți de vederea ochilor trupului și până la o vreme și de aceea a sufletului, — ei se grăbesc să se arunce în brațele întunerecului vecinic. Și rătăcirea lor, — după măsura în care s'au abătut dela calea credinței celei adevărate, — astfel cum se dovedește atât de des și felurit și în timpurile noastre, întrece în alunecarea și prăbușirea ei orice nebunie. E cumplită prăbușirea și căderea unui om lipsit de vedere din înălțimea unui munte, în adâncimea unei prăpastii. Nici nu se poate asemăna însă cu rătăcirea unui orbit sufletește, care părăsindu-și credința lui creștinească, se lasă amăgit de uneltirea întunerecului pierzător de suflete. Mintea omenească nu este în stare să poată cuprinde în toată grozăvia ei orbia sufletului, cu toate urmările ei, dela părăsirea credinței și până la nebuna nesocotire alui Dumnezeu.

O dovadă mult grăitoare și atât de lămurită este chiar răsturnarea și zdruncinarea sufletească a zilelor în cari trăim. Orbia trupească poate să fie o nenorocire, nici decât însă o nefericire, — de multe ori ne poate fi chiar spre mântuire din mijlocul ispitelor. Orbia sufletească însă nu cunoaște

margini, rușine, judecată și înțelegere. Sufletul odată orbit se pierde fără oprire și tot mai adânc pe cărările incurcate și prăpăstioase ale întunerecului. Și două urite și scârboase patimi îl cuprind în deplina lor stăpânire. Blăstămul Cerului intru nimic nu se invederează mai înfricoșat, decât chiar prin pedepsirea unui suflet rătăcit, cu: orbire. Când într'un suflet s'a stins lumina adevăratei credințe, orbia întunerecului l-a învăluit întru vecinică osândire. Numai Domnul dacă nu se va îndura spre el, să-l lumineze la vreme și să-l mântuiască prin vre-o minune din ghiarele morții întunerecului vecinic.

Ne gândim astfel, înainte de altele, la deslănțuirea pe pământ a nebuniei roșii a bolșevismului. Cea mai întunecată minte, cel mai rătăcit suflet și cea mai oarbă necredință, sunt în stare să nascociască o negleguire cași aceasta. Deoarece bolșevismul, dacă încearcă răsturnarea rosturilor vieții de astăzi, cu cea mai turbată furie se năpustește înainte de toate asupra credinței creștine. Și din orbia sufletească în care s'a prăbușit, se muncește să dărânte tot ce înseamnă credință, familie, avere, cinste, virtuți și bun simț. Desmățul cel mai scârbos, nerușinarea cea mai îndrăzneță și desfrăul cel mai pătimăș și mai fără de zăgaz, sunt roadele și cele mai mândre ale lui podoabe. Cu adevărat numai un suflet fără de credință, prăbușit în orbia întunerecului poate isprăvi atâta răutate. S'a sfărmat un colț înfricoșat de iad și a căzut peste pământul nefericit al Rusiei, de unde își aruncă neconținut limbile sale de foc, ca să aprindă și să înspăimânte lumea. Și grozăviile lui se țin lanț și se întesesc tot mai cu furie, zi de zi, de frică, de nevoie se clatină și cad sufletele orbite de flacăra roșie. Și nu e de mirare, dacă nu „Domnul este lumina lor,” pe care l-au părăsit — și nu i-a păzit pe ei Domnul, căci l-au disprețuit.

În Basarabia noastră, suflete rătăcite și orbite, cari au părăsit credința lor creștinească, au fost surprinse în cel mai nerușinat desfrâu. Sub cuvânt, că se „roagă” după „legea” lor deșartă, numită: „inochențistă,” adică „nevinovată,” tineri și fete în pielea goală se învărtiau în jocul lor „sfânt,” între cele mai scârboase orgii și sbierături. Au fost descoperiți fără de veste de poliști, chiar când erau adânciți în „nevino-

vata lor rugăciune.” Trebuie o dovadă, mai limpede, despre nebunia unui suflet orbit și lipsit de lumina credinței?

Prin țară, preoții rătăciți ai unei credințe, cari se țin adevărații creștini, rostesc rugăciunile sfintelor taine peste dobitoacele necuvântătoare și fac împreună cu unii din păstorii lor, — spre cea mai mare rușine a vremii, — tot felul de vrăjitorii, descântece și „citiri” fără de lege și ispititoare de Dumnezeu, din cărți otrăvitoare de suflete ori în chip neiertat până și din cărțile sfinte ale credinței noastre creștine. Au unii cași aceștia viața și vederea sufletului?

Nebuni rătăciți, cari se numesc pe sine: „pocăiți” și tovarășii lor feluriți, scăpătați și rupți din credința creștină, în care au trăit, „se botează din nou” și învătesc în prostia lor, lipsiți de cea mai începătoare cunoștință de carte „sfânta Scriptură” și își închipuie, că „îi vede Domnul” și că sunt în stare să o înțeleagă cartea aceasta dumnezeiască. Nu este aceasta, orbia unui suflet întunecat?

Și lumea întreagă e încinsă de această văpaie a întunerecului. Și se apropie tot mai nebunește de adâncul peirei.

Să se întoarcă și să se rușineze de grabă cei fără de lege din nebuna lor rătăcire, înainte de ce îi va lămuri pe ei dreptul Judecător. . .

Imn.

Stăpâna noastră, Trandafir, în care s'a întrupat ideia lui Dumnezeu despre virtute și frumuseță; care ești mai albă ca zăpada și mai dulce decât aurul mierei; Născătoare de Dumnezeu, Te mărim!

Ajutorul nostru, care cu mantaua ta albastră ne ștergi lacrimile; care stai lângă noi, ca să putem pași siguri pe marginea abisului; care ne ocrotești sufletul de inamicii lui; cu numele căreia pe buze înfruntăm moartea; Născătoare de Dumnezeu, Te mărim!

Nădejdea noastră, care ne zâmbești dulce la ținta noastră; care ne deschizi ușa cerului, pentru vederea căreia nici o oboseală nu e prea mare, nici o suferință insuportabilă și nici un foc prea arzător; Născătoare de Dumnezeu, Te mărim!

Zidul nostru, care ne apără de suflarea fierbinte a patimilor noastre; la care

dacă ne refugiem în ispite, rămânem curați ; crinul curățeniei ; acărei nevinovăție razele sale le trimite și asupra noastră ; Născătoare de Dumnezeu, Te mărim !

Înțelepciunea noastră, care ai în jurul capului cele douăsprezece stele ale înțelepciunii ; care dai sfaturile cele mai bune acelora, cari vin către Tine cu gânduri încălcite, dar cu iubire întreagă ; care faci ca lucrurile cele mai grele, să ne pară simple și imposibilul ușor de făcut ; Născătoare de Dumnezeu, Te mărim !

Izvorul nostru, care ne dai mângâieri ; din care scoatem uitarea năcazurilor zilnice ; care ne renoești puterile, când desnădăjduiți venim la Tine, care cu mâna ta albă ne ștergi dinaintea ochilor noștri priveliștele înspăimântătoare ale vieții și în locul lor ne dăruiești vederea senină a fiilor Tăi ; Născătoare de Dumnezeu, Te mărim !

Mântuirea noastră, care ai născut pe dulcele Isus, Răscumpărătorul nostru ; care ai înțeles mizeria neamului omenesc și nu Te-ai sfiit să iai asupra Ta nespusa bucurie și nemărginita durere a demnității Tale de Maica lui Dumnezeu ; Născătoare de Dumnezeu, Te mărim !

Luceafărul nostru, care strălucind pe bolta vieții noastre ne arăți drumul spre cer ; care prin strălucirea Ta supranaturală întreci Soarele, Luna și stelele universului nostru ; care ești de față la aurora vieții noastre ca să Te urmărim până ce trăim și cu razele Tale ne îndulcești ultimele momente ; Născătoare de Dumnezeu, Te mărim !

Mama noastră, care ne iubești, ca nicio mamă pământească și nu vrei să ne pierdem în târgul vieții, Te rugăm să fii totdeauna cu noi și să ne conduci la Fiul Tău cel mai iubit, la Isus, la Fratele nostru

dumnezeesc, ca în veci să-Ți cântăm : Născătoare de Dumnezeu, Te mărim !

Dr. Irina Berinde.

Aviz,

În gimnaziul episcopal rom. cat. de sub conducerea Surorilor Ord. Sf. Vincențiu din Sighet anul școlar 1931—32, începe cu „Veni Sancte,” în ziua de 1 Sept. În aceeași zi d. m. la orele 3, și în ziua de 2 Sept. se fac examenele de corigență și de primire. Cu ziua de 3 Sept. precis încep cursurile.

Înscrierile sunt deja în curs și vor fi conținute până la 31 August incluziv.

La fel în aceleași zile, se fac înscrierile și vor începe cursurile la școala noastră primară și la grădina de copii.

Direcțiunea.

Poșta administrației. Gimnaziul episcopal rom. cat. Claustru. Cvităm cu mulțumită abonamentul de 50 Lei pe anul curent

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT“

tradus și tâlcuit de păr. dr. Bălan
la LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNII SIGHET

Piața Unirii No. 25.

Calendar săptămânal.

23 — 29 August 1931.

- 23. Dumineca 12-a d. Rusalii (Ev. Mat. 19, 16) Muc. Lup.
- 24. Luni. Muc. Eutihie.
- 25. Marți. Ad. M. Vartolomeiu.
- 26. Miercuri. Mcii Adrian și Natalia.
- 27. Joi. Cuv. Pimeu.
- 28. Vineri. Cuv. Moise Arapul † 430.
- 29. Sâmbătă. Tăer. Cap. S. Ioan.